

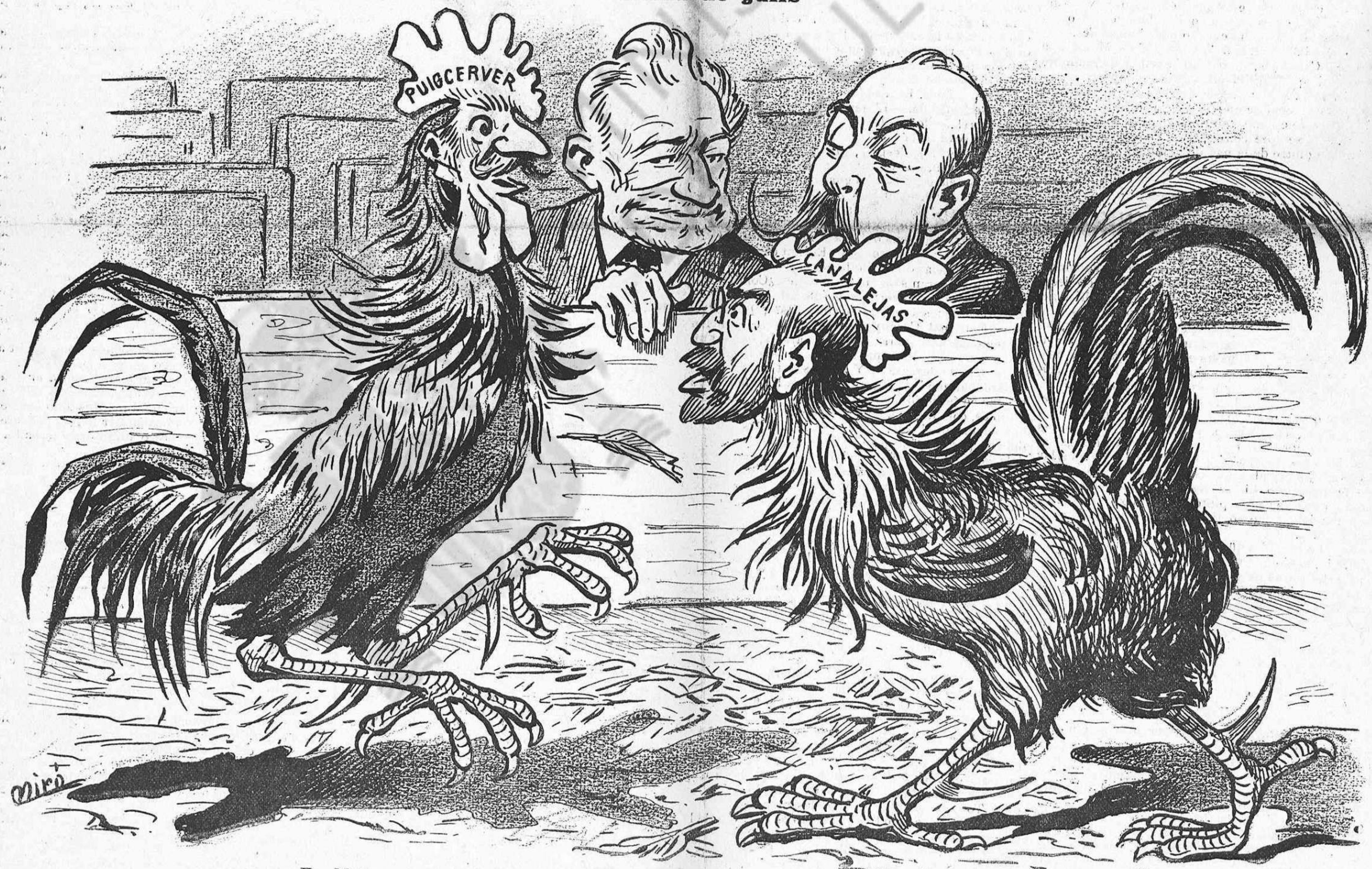
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagossi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ. NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1·50—Cuba, Puerto Rico
y Extranjer, 2·50

Baralla de galls

EN MORET: —¿Que no veu els nostres amichs, cóm s' esgarrapan?
EN SAGASTA: —Déixals estar! Es un nou número, anyadit al programa de las festas.

LA SENMANA

DE DIJOUS A DIJOUS

PODRÁ no ser útil y profitós l' actual debat polítich, pero en quant á pintoresch no's pot negar que ho ha sigut per tot extrém.

Se destaca en ell la labor flamenca del antequerá empenyat com sempre en armar xivarri, sols pel gust de armarlo, ficut els dits á la boca als ministres contrapuntats, pera ferlos rompre l' dissimulo que s' han imposat per sostener una apariencia de armonia.

En Silvela no vol que l' seu rival monopolisi l' atenció de la Càmara, y espeta un discurs dels seus, però com de costüm, de tant bé que ho vol fer, no

engalta. Desde avuy ja no será en Silvela l' home de la daga, sino l' home del mauser. Ha canbiat d' arma. La daga la tenia rovellada y ha pres el fusell. Y l' ha agafat per saludarlo com un instrument providencial, d' origen diví, destinat á salvagnar l' ordre, la propietat... y las cireras que venen remenant els polítics monàrquichs, contra tot intent de rebélio per part del poble.

Ayants, ab las armas del sistema antich, las for-

sas del exèrcit y las dels revolucionaris s' equilibravan. Pero avuy ¿qui será capás d' exposar el pit al foch dels mausers de la tropa? A mida que las idees de progrés cundeixen entre las masses, els progressos en l' armament pera contenirlas y enfrenarlas van perfeccionantse. ¡Aixis ho ha volgut la Divina Providència!

De manera que tal com avants teníam reys de dret diví, avuy tenim mausers de dret diví... y que

El próximo dissapte, dia 17
LA CAMPANA DE GRACIA

ahont, ab el llapis y la ploma, 's passará revista á TOTS els assumptos d' actualitat

8 páginas de text é ilustració * 10 céntims

PUBLICARÀ UN INTERESSANT
NÚMERO EXTRAORDINARI

duri la gresca, que 'ls que la fan tenen ben guarda-das las espatllas!

Molt fàcil li va ser á n' en Canalejas donar una revolcada al home del sentit juridich sistema matusser. Ho va fer ab un brillo extraordinari y sense tenirli la més mínima compassió. Ab aixó y fent veure als fusionistes el perill de perdre la moma anant á parar el manéch de la paella á las mans socialistas, va havern'hi més que suficient, perque la majoria en massa, l' aplaudíss ab deliri y casi l' portéss en triomf, com á n' en Mazzantini, els días de una corrida afortunada. Fins aquells que miravan á n' en Canalejas ab antipatía, van unir-se als seus admiradors constants per ovacionarlo.

Pero iy què poch duran las satisfacciós políticas! Y ab quina facilitat renaixen las passions mal enfrenadas!

Després del èxit parlamentari de n' Canalejas, va sortir en Puigcerver atacantlo de nou pel punt flach de las sevas ideas socialistas. Bé ho sab tothom que á n' en Canalejas aqueixas idees no li surten del cap ni del cor: á la boca les té y no li passan de la llengua; pero aixó no obsta perque en Puigcerver li armés camorra á satisfacció plena dels partidaris del individualisme.

Y ab tal motiu va armarse en el Congrés la de Deu es Cristo. La majoria aparesqué dividida, enconada, barallantse á crits, imprecacions y amenassas de totas menas. Las oposicions se fregaven las mans de gust y animavan als combatents ab sas guassas xarangueras.

Pero iy en Sagasta? ¿Ahont es l' home del pasteleig que ab una paraula tot ho arregla?

D. Práxedes està malalt: els metges el privan de anar al Congrés... Lo de sempre, en quant se presenta un conflicte entre 'ls seus. Els deixà barallar, desconceptuar-se, rompres la crisma... y s' ho pren rihent, alegrant que no's troba bé. Es el seu recurs soberà. Y tant n' ha abusat que l' dia que estigué malalt de veras, no s' ho creurá ningú, y l' dia que l' vegin difunt y amortillat, tothom dirà que fa el mort, perque li convé al millor èxit de una de las sevases combinacions políticas.

En l' actualitat ha permés que la majoria aparesqués fondament dividida y quebrantada sense temor á la disolució. De la crisis ministerial qu' en altres circumstancies fora de tot punt inevitable l' salva la celebració de las festas de la jura. No hi ha medi hábil de canviar un govern en un plazo tan perentori. Després ja veurà lo que s' ha de fer.

Lo mateix pot tirar á l' ayuga á n' en Moret, que á n' en Canalejas, encara qu' es més presumible que signi aquest últim qui pagui la patenta.

Ell mateix serà capás de tirars'hi de cap, tan bon punt se convenxi de que 'l bagatge socialista de que s' ufana y ab el qual aspira á crearse una posició única, serà sempre considerat com á contrabando pernicios dins de la nau de la monarquia.

PEP BULLANGA

EL PILOT CATALANISTA

L catalanisme, el regionalisme y tot lo demés que te per objecte desentendres de la política general de la nació, es com una passa per l' istil de la rosa, del xarrampió ó de la pigota. Son molts els que l' agafan, y dels que 'n cauen malalts son molts els que desvariejan.

El desvari consisteix en imigarne que 's pot viure fora de las exigencias del mon actual, en plena Edat Mitja, com si 'ls rius poguessin tornar enrera y en lloc de entregar al mar las sevas ayguas retrocedir aquestas fins á las fonts mitj amagades de las muntanyas. Pel malalt de la passa no hi ha res com aquest amor anacrònic als reconets pintorescos. Aixó 'ls sembla més poètic, y que no tingui res de pràctic, poch els importa.

Per ells no hi ha qüestió religiosa, ni qüestió social, ni qüestió política, en el sentit de que sigui millor tal forma de govern que tal altra, la llibertat que la reacció, la democracia que 'l privilegi. Aques tas qüestions que apasionan á tota l' humanitat y qu' estan plantejadas ab més ó menos empeny y ardiment en tots els pobles de la terra, lo qu' es als que tenen la passa no 'ls afectan ni 'ls preocupan. Ells se contentan ab cridar ab la boca: *Catalunya y avant*, mentres ab el cor, ab el pensament y ab els seus actes cridan sempre: *Catalunya y enrera*.

**

Pero la realitat s' imposa, y per més que procuren fugir de las qüestions de carácter humà, aquelles qüestions tot sovint venen á trobarlos. Y quan aixó succeixen es cas de riure al veure las sevas tribulacions, y las gonyotas que fan al tenir que xarruparse un trago que 'ls repugna.

Perque ells s' han fet la ilusió de que dintre del seu camp hi caben totes las idees, totes las aspiracions, totes las tendencias, desde las més retrògadas á las més adelantadas, y majorment els elements que no 'n volen tenir cap, ni avansada ni reaccionaria; y al objecte d' evitar que se 'ls desfassí l' informe pilot d' elements heterogenis que han lograt fer passar per una inmovilitat absoluta.

Pero la inmovilitat conduceix á la mort y á la descomposició... Y sent aixís, mal si s' estan quiet, pitjor encara si 's bellugan.

Una petita ventada basta á desmoronarlos la pila, y quan aixó succeixen, sorta la capa de un patriots regional poch pràctic, se posa al descubiert casi sempre la fermentació de la hipocresia jesuítica y de las ambicions no per mesquinas menos desapoderades. Perque no falta qui traballa sols per la reacció, ni tampoch qui no havent pogut ser res dintre de la nació espanyola, pretén ser alguna cosa dintre de la regió catalana... Restringint el march del quadro 's creu que ha de creixer la seva figura. Si no pogués sobressortir dintre de la regió, procurarà figurar dintre del seu poble, ó del seu barri, ó del seu carrer, ó quan ni aixó pogués, dintre de l' escaleta de casa seva.

**

La por al desmoronament del pilot fa que 'ls tres diputats regionalistes per Barcelona no s' acostin á Madrid á cumplir els seus devers de representants de la ciutat més populosa y rica de la Península. Sols las qüestions relacionades ab el regionalisme 'ls han fet empender l' viatje dos vegadas, quan la discussió sobre l' programa de Manresa, y quan el debat sobre el successos de febrer. Fora de aquests dos cassos no s' hi han acostat més, com si 'l Catalunya no li interessés res de lo que fa referència á la governació del Estat espanyol, ni 'ls pressupostos, ni la llei de circulació fiduciaria, ni 'l predomini del clericalisme, ni 'l adopció de certas midas de caràcter social. Ja sabém que mort el Doctor Robert, no pot exigir-se als tres sobrevivents que vajin á Madrid á fer discursos: si no 'n saben, la culpa no es tant d' ells, com deles que van elegirlos. Pero ja que no á fer sentir la seva veu, deurian anar quan menys a votar.

Y ni aixó poden fer. Un sí ó un no, en molts casos seria més que suficient per desmoronar el pilot. En cada cas se revelarien dins del regionalisme tendencias diversas y contraposades, y 'l pilot se desgabellarà. Mes val no dir res y no comprometres—pensan ells—pero no dihen res y no comprometentse, proclaman l' absoluta impotència del regionalisme. Ja 'l pilot es á ulls vistos el gran obstacle perque Catalunya puga arribar á exercir la seva legitima influència dintre del present estat de coses.

Els diputats regionalistes se miran en l' exemple dels seus companys de causa dins del Ajuntament. Días enrera votaven las subvencions á las iglesias, y 'ls pochos elements de ideas avansadas que figuraven en el regionalisme mostraven el seu disgust. Fa poc s' unien als republicans pera votar contra la celebració de las festas reals, y provocavan el disgust dels elements de ideas monàrquiques qu' entre ells figuraven.

Y així succeixrà sempre, per creure que 's pot viure fora de la realitat de las cosas. Un fugit de la realitat y la realitat ye á trobarlo. Y res hi ha més real, ni més concordat ab l' ordre natural, com que tingui de desmoronar-se fatalment lo que no te cap base pera sostenirse.

**

Diumenge 's va veure ab el fracàs de la festa dels Jocs Florals.

Contra totes las protestas d' espanyolisme, que mitj per por, mitj per conveniència venen fent els companys de causa, bastá l' aparició de la bandera espanyola en la Sala de la Llotja, en cumpliment de ordres superiors, perque sigués befada, xiulada, insultada per una càfila d' energumènus. En un moment van arrancar la caretta, apareixent lo que son: separatistes. La xiularen al apareixer, aplaudiren al ser retirada. —L' hem feta treure!... L' hem feta treure!...—deyan després ufanoosos, donant esplay á la seva insensat.

Veritat es que després, obligats á desallotjar el local, passavan, escorreguts y motxos, per entre 'ls polissòns dels garrots y 'ls guardia-civils de caballeria que ab el sabre als dits cabriojeavan pels encontorns de la Llotja. Havien caygut á la ratera que 'ls havia parat l' autoritat, presentantlos com esqué per despertar els seus odis, la bandera nacional. Ni esma tingueren pera protestar. El cant dels segadors se 'ls havia gelat dintre de la gola.

Se diu que eran sols quatre ximplets. ¿Cóm si eran tan pochs, no va haverhi en el saló una sola persona que 'ls obligués á mostrearse comedits? ¿Qui millor que 'l Cardenal Casanyas—á qui tant reverencian els regionalistes—pera pendre la paraula, exigint un aplauso á la bandera, que acabava de ser insultada, en mostra de desagraví? Y no obstant, ni va ferho 'l Cardenal que 's trobava present en l' edifici, ni va tractar de ferho ningú més. Perque no eran quatre ximplets, com diuhen, sinó la immensa majoria dels que ocupaven el saló. Y aquells insulte els sortíen del cor, perque professan el separatisme, y 'l pitjor dels separatistes, el que s' engendra no en la reflexió més ó menos extraïda, sino en l' odi insensat y impulsiu, en l' odi contra la mare Espanya, en aqueixa passió de alguns que tant mal està fent á Catalunya.

Per aixó no tenen rahó quan en lo desusat del cas, pretenen disculparsse elegant que may la bandera espanyola havia figurat en la festa dels Jocs Florals. La bandera espanyola, senyera y símbol de la patria comunitària, te dret á figurar als Jocs Florals y á tot arreu, y ha de trobar sempre respecte y reverència.

Si en una nació estranya una turba l' insulta, el govern de aquella nació no sols castiga als insultadors, sinó que se apressura á donar una satisfacció á la nació espanyola á qui la bandera representa. ¿Per qué no ho fan els catalanistes? ¿Per qué no fa oficialment el Consistori dels Jocs Florals? En una festa per ell organizada va cometre's l' atentat: á ell li toca principalment procedir á la reparació.

No ho farán per la rahó que deyan: per no desfer el pilot. Hi ha en el pilot regionalista ó catalanista, un bon contingent de separatisme, y aquest se donaría per resentit, si s' arribava á fer lo qu' es de raho. Tot menos que 'l pilot se descomponga.

Pero quedarse com l' avestrab al cap sota de l' ala, es una posició ben poch airosa, y donar peu á que 's digui, com se vé dihen, que 'l catalanisme juga ab dos jochs de cartas, es una perfidia, quan no una insigne cobardia.

Y 'ls cobarts, aquí y á tot arreu, sols mereixen el desprecí.

P. K.

A LA BARRA!

o es precis puntualizar en tots els seus incidents la qüestió del titulat Tribunal de honor *descalificant* al digne diputat per Barcelona, Sr. Lerroux, pera comprender y ferse cárrec de la verdadera significació de aquest acte.

En vā s' ha volgut tallar las alas al valent adalit de la causa popular, en els moments d' empender jut ab sos companys de la Federació revolucionaria una activa campanya de propaganda republicana; aixó no s' ha conseguit, ni molt menys.

Al contrari, las alas de 'n Lerroux han crescut y s' han reforçat.

L' honor de las personas no pot estar á mercé de un tribunal de cabellers més ó menos apassionats, que no han rebut la seva investidura de cap poder legitim. Ells se constitueixen per la seva propia voluntat; y lo qu' ells se guisan, ells mateixos haurán de menjars'ho.

Sols l' opinió pública està autorizada pera garbeillar las qüestions de honor, que per lo mateix que l' honor y la reputació son en certa manera paraulas sinònimes, l' opinió pública es qui la dona y qui la tret. D' altra manera res més fácil que anar *descalificant*, els uns darrera dels altres, á tots els ciutadans de una nació. Bastaria anar constituint tribunals de honor á cada cantonada.

Bé es veritat que sempre quedarà 'l dret de preguntar:

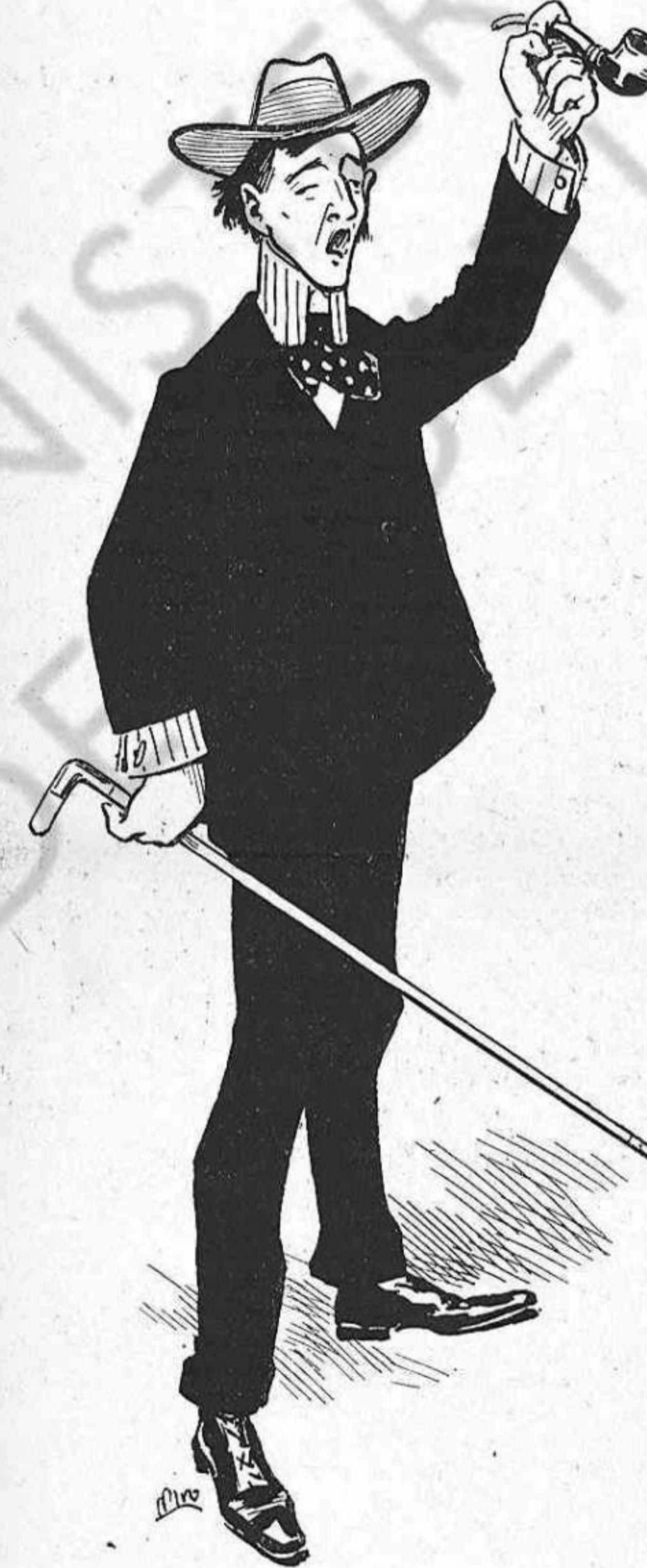
—¿Y del honor de vostés qui 'n respón?...
—¡Oh el honor!... com deya ab molta gracia 'l malaguanyat Bartrina.

**

Pero el cas de 'n Lerroux ofereix un aspecte especial y curiosissim. No 's tracta sols de treure l' honor á un home, sino de donar-lo al mateix temps á un altre: com si l' un tingüés de sobra y al altre li faltés.

El Tribunal de honor ha colat á 'n Lerroux á un platet de la balansa y á l' altre platet hi ha posat á n' Narcís Portas. Y vegin s' i la balansa deu estar desafinada, que mentrest l' ardent y incansable defensor dels drets del poble se 's ha anat á las negrures del abisme de la deshonra, el sinistre esbirro de Montjuich s' ha enfilat fins al cel ahont

Un segador

—Nosaltres som gent'mascle, molt mascle!...

resplandeix la llum de la gloria y de la consideració.

—Descalificant en Lerroux y rehabilitat en Portas! No hi ha com estar cego per l' apassionament y fer corre'l dit á las palpentas, perque 'ls platets de la balansa pujin ó baixin á gust dels que la manipulen.

Pere á la opinió pública, poch amiga de deixarsse ensarronar, sempre li queda 'l dret de dir:

—Ep, mestres! Aquesta balansada no 'm fa 'l pes. ¿Que 'us penseu que no hi iluco?

**

Y aixó es lo que ha dit l' opinió pública de tot Espanya. En Lerroux se cansa de rebre telegramas y cartas de adhesió, que son altres tantas patents de dignitat personal, de honra verdadera y d' encoratjament en sas ardorosas campanyas.

Y ja no son sols els amics y 'ls correligionaris els que 's posan al seu costat. Periodicals monàrquics de Madrid com el *Nacional*, el defensan; redactors de *El Imparcial* com en Ramiro Maeztú, s' apressuran á felicitarlo. ¡Y la forma expressiva ab que ho fan! Aquí va la seva carta, curta y eloquient:

«Amigo mio: De cuantas posiciones pueden desearse á un revolucionario, no concibo ninguna más brillante que la de ser excluido del fantástico mundo de los hombres de honor por una piña de etc... en documento que arma caballero al esbirro de Montjuich Narciso Portas.

»Crea V. que se la envio sinceramente.

»Ramiro de Maeztú.

• Madrid 4 de mayo.

—Qu' hem de dir nosaltres després de aquestas frases tan justas, tan dignas, tan expressivas?

**

Res més que una cosa. Ganas ens donan d' enviar jut ab una ardença felicitació al diputat per Barcelona, un expressiu vot de gracies al Tribunal de honor que va descalificarlo.

Bé se 'l mereix, perque ab el seu fallo estupendo ha despertat una gran causa de reparadora justicia, que feya temps estava dormida: la causa de la revisió del procés de Montjuich.

El caliu estava colgat sota las cendres del cansanci y del envergament de un país com el nostre en que tot s' olvida; el Tribunal de honor hi ha abocat unes quantes feixinas y la foguera s' ha tornat á encendre.

A la seva llum apareix la figura espalmada del esbirro de Montjuich que pot haver trobat protecció y amparo en un capítols Tribunal de honor, però que no ha donat comptes encare á altres Tribunals de un caràcter més legitim y respectable.

Tothom avuy reclama que la justicia signi feta; que surti á la llum ab totas las probas de l' evidència irrebatible, lo qu' en el misteri de una fortalesa va efectuarse, reanant d' últims del segle XIX els horribles procediments inquisitorials.

Y en Lerroux, un dels més valents iniciadors de aqueixa campanya de reparació, y al costat d' ell tots els homes de cor, de sentiments honrats y tots els amics de que no pesi ja més sobre la nació espanyola l' estigma del despreu dels pobles civilitzats, no hem de parar fins a conseguir que 'l cabeller Portas baixi de caball y comparegui á respondre de la seva vida y dels seus miracles ab els màrtirs de Montjuich.

P. DEL O.

MAL DE MOLTS...

A podem estar contents. Ja no som sols á fer riure á forsa de desencaixaments y extranyesas. Ja no será Espanya solzament, el pais de las grans besties.

Per mes que fassi tonto, consola extraordinariamente veure l' espectacle qu' està oferint Italia ab motiu del procés Musolini.

